Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Copilul E

Azi n-a plouat, și norocul s-a uscat și vântul îmi suflă praful în ochi. Tot astăzi e și ziua mea. Cred că astăzi e ziua mea. L-am întrebat pe unul dintre adulți în ce dată suntem.

— Este trei iulie? am întrebat.

— Cam așa ceva, mi-a răspuns.

Trei iulie este data mea de naștere. *Cred* că e data mea de naștere. Sunt sigur că e. Fac zece ani. Am zece ani. Sunt sigur.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Am avut atâtea lucruri de ținut minte, și e greu să știi socoteala timpului. Dar nu mi-aș uita ziua de naștere.

Nu îmi pot aminti ziua mamei sau pe a tatei, dar îmi amintesc numele lor, numele întregi.

Țin minte numele surorilor mele și sunt destul de sigur că le știu și zilele de naștere. Le țin minte pe surorile mele. Și casa noastră. Care era a noastră.

Țin minte banii pe care unchiul meu mi i-a băgat în buzunar, înainte să mă urce în barca plină de străini. Când am ațipit, erau încă în buzunar, iar când m-am trezit, dispăruseră.

Și surorile mele au dispărut, și mama și tata au dispărut. Dar nu vreau să mă gândesc la asta.

Sau când un om m-a amenințat cu un cuțit și mi-a furat rucsacul. Rucsacul cu telefonul meu... telefonul și actele mele.

Telefonul meu, plin de poze cu surorile mele și cu mama și tata, și cu prietenii mei, numerele lor

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

de telefon — videoclipurile, playlisturile, jocurile, fotografiile pe care le-am făcut, toate lucrurile plăcute din viața mea.

Și actele. Acte după care toți ar fi putut ști sigur că azi e ziua mea, ca și numele întregi ale mamei și tatei, numele satului nostru, și totul despre mine, povestea mea, toate lucrurile pe care încep să le uit.

De aceea, nimeni de aici nu știe că astăzi este ziua mea. Prin urmare, nimeni nu îmi dă vreun cadou.

Dacă mi-ar da cineva măcar o felicitare de ziua mea, le-aș duce-o Paznicilor și le-aș arăta-o, apoi le-aș spune:

Hei, uitați! Mă credeți acum? Numele meu! Vârsta mea! Aici, pe felicitare! Dovada!

De asta vreau să-ți spun povestea mea, pentru că Paznicii zic că tot ce se întâmplă trebuie să fie *dovedit cu documente*.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dar nu o să-ți spun povestea trecutului meu. O să-ți spun povestea vieții mele de acum, de aici, din Tabără, începând de azi.

Din a zecea mea zi de naștere.

Povestea e cam așa...

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

E

(*de la EU*)

Prietenii mei, **I** și **U**, stau ghemuiți în noroi, culegând firimituri de pâine. **I** le adună în cocoloașe, adăugând alte firimituri în timp ce le învârte între degete, și pune, și învârte din nou, apoi așază cu grijă gogoloaiele de pâine într-o pungă de plastic, petrecută pe încheietură.

U are și el o pungă la încheietură, dar își strecoară majoritatea firimiturilor în gură în timp ce le adună, iar biluțele pe care le face nu se prea țin. E un dezastru.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

U poartă pantaloni de la ajutoare, care îi sunt prea mari, cu manșetele suflecate ca să nu le târască prin noroi și cu turul atârnând. Îl fac să pară chiar mai mic decât este, iar el e pirpiriu și fără ei. Sora lui, **I**, a crescut prea mare pentru hainele ei, iar mânecile puloverului îi ajung doar până la jumătatea brațului. **I** și **U** arată caraghios, ghemuiți în noroi, unul prea mare și altul prea mic.

La început, credeam că ei culeg firimituri de pâine neagră, dar, când m-am apropiat, am văzut că pâinea absorbise apa mocirloasă ca pe o zeamă.

— Cine vrea să se joace? întreb eu.

Imediat, **U** sare în picioare:

— Eeeu!

— Mâncăm, îmi spune **I**. Uite! Uită-te la toată mâncarea asta!

— Pe bune? fac eu.

— Când a venit camionul cu ajutoare, spune **I**, lumea s-a îmbulzit nebunește și a luat toată pâinea.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Se terminase înainte ca eu și **U** să ne putem apropia de ea. Dar, uite — își întinde brațele arătând la noroiul dinainte —, au risipit toate astea. Au scăpat catralioane de firimituri pe jos și le-au lăsat. Sunt o comoară.

— Ce să jucăm? mă întreabă **U**, aruncându-și gogoloaie în gură în timp ce vorbește.

— Nu le mânca pe toate acum, își dojenește **I** fratele mai mic. Păstrează și pentru mai târziu.

— Știu unde putem găsi mere, spun eu.

Ea își înalță capul.

— Ce?

— Mere! zic eu. Mere *zemoase*. Dar sunt numai pentru agenți secreți.

— Atunci nu-s pentru copii, spune **I**, lăsându-și capul în jos.

Azi e morocănoasă.

— Glumeam, zic eu. Dar merele *există*.

— Eu sunt un agent secret, zice **U**. Pot să iau un măr?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Eu sunt agentul secret-*șef*, spun eu.

— Eu sunt agentul secret-șef, zice **U**.

— Nu puteți fi amândoi agentul secret-șef, sare **I**. Oricum, dacă e să fie cineva agent secret, atunci eu sunt agentul secret.

— Prostii, zice **U**. Tu nu poți fi agent secret, pentru că agenții secreți sunt bărbați.

— Iar voi doi sunteți doar niște băieței, zice **I**. Eu sunt cea mai mare, deci, dacă e să fie cineva agent secret, atunci eu trebuie să fiu. Și, oricum, eu sunt șefa.

Și totuși ești doar un copil, gândesc eu. *Nu ești cu mult mai mare ca mine. Iar eu am numai zece ani.*

— Dar tu nu știi unde sunt merele, zic eu.

— Arată-mi, cere ea, și o să am eu grijă să fim în siguranță.

I *o să aibă grijă să fim în siguranță?*

U ridică o nuia.

— Am o armă! zice el. E o pușcă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Îi iau punga lui **U** și mi-o atârn la ceafă, cu mânerele pe după urechi.

— Și eu am o pelerină fermecată care te face nevăzut. Hai să mergem!

Și așa am plecat, în cautarea merelor, **I**, **U** și cu mine.

*

— Agenții secreți nu au pelerine fermecate, spune **I**. Vrei să spui că ești vrăjitor.

— Vrăjitorul ăsta tocmai a intrat în serviciul secret, spun eu. Tu ești vrăjitoare?

Ea nu răspunde. Îl prinde pe **U** de guler și, în același timp, mă îmbrâncește atât de tare, încât mă duc grămadă într-un tufiș și îmi julesc brațul.

— Asta pentru ce-a fost? o întreb.

— Sst!

Mă uit printre frunzele tufișului și văd un Paznic. El are o pușcă adevărată și s-a oprit pe poteca din fața noastră. **I** îl ține pe **U** jos, culcat la

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

pământ, și i-a pus mâna la gură, ca să nu scoată niciun sunet.

Suntem la marginea zonei administrației. Numai Paznicii au voie aici.

U își ridică nuiaua.

— Să-l împușc? șoptește.

Mă întreb dacă Paznicul ne-ar împușca *pe noi*. Nu am auzit niciodată ca un Paznic să împuște vreun copil. Dar au bastoane de cauciuc. Odată, când s-a adunat toată lumea să ceară pături, că venise zăpada, un Paznic m-a lovit peste braț și vânătaia mea și-a schimbat culoarea în fiecare zi a săptămânii următoare. Era ca un curcubeu cu încetinitorul.

Bastonul Paznicului este de o sută de ori mai gros decât nuiaua lui **U**.

— De ce nu ne-ai spus că merele sunt în zona administrației? șuieră **I**.

— Ce, credeai că pur și simplu atârnă într-un copac?